

קדושה א"י, ב' כו יאר

י' יאר
המקור מקאזניס
ספר אגרות יאר
12/1 - א.י.
זה יאר אגרות יאר

ויאמר ה' אל משה ואהרן הדבר כו' את שבתותי
חשמרו כו' אוח הוא בני כו' לדעת כו' אני
ה' מקדשכם וכנס חזיל למדו מכאן דכתיבן מחנה לחבירו
צריך לסודיו אמר הקב"ה לישראל מחנה טובה יש לי
בבית גנזי ושבת שמה דבוודאי שבת היא מחנה טובה
רצה לומר שאור הקדושה הוא מלמעלה לחך לבית בני
אדם רוח קדושה ושכל חדש וחיות רוחניות הוא מעולם
סליון כהקרא ערבות אשר שם הפנוג וחיות שבו גנזי
חיים וכנס באמת יש לאדם לנפשו כל ימי החול על
המחנות שבת על קדושה וחיות זו כבאס לאדם ובוודאי
בפי הכנס רב כל שבת ימי המעשה על שבת כפי
אשר יעשה בכוחו כן חסיד השגתו וככחוב אומר וכו' כי
אח אשר יבואו שאדם צריך לכערות אים בחול שיהא לו
בשבת ומו שפרח כו' ואפי' שאדם מכין אים מ"מ
מסנס טובה הוא כי אף אם יבין אדם אים בכל מיני
הכנות שוני' אינו ראוי לקדושה ושום שפע לו מהכנס
יחברך ביום השבת ובוודאי הוא מחנה חנס אך דכנס
צריך להיות לכוין את עצמו שאדם להיות לו בית קבול
וכח לקבל וכנס יש ב' בחינות בשמירת שבת זכור ושומר

חמירו, רצ"ל כי הנה הכלל הוא שצריך האדם
להכין עצמו לעבודת הבורא ית' כל חד לפוס
שיעורא דליה, והיינו להכין את עצמו בכל
צוקר ולעשות הכנה במעשה המלות או
בלימוד תורה כדי שיוכל אח"כ לילך ולהתפלל
איזה תפלה לפני קונו ית'. ועל דרך זה
בימות השבוע היינו ביום ד' ה' ו' להכין
עצמו לשבת, כי מי שטרם בערב שבת יאכל
בשבת (ע"ג ג), והוא מ"ש הריב"ש זצ"ל
בפירוש הכתוב (שמות לה, כא) בתריש ובקציר
תשבות, כי "חרש" הוא נוטריקון ח' מיישי
ר' ציעי ש' ש' רצ"ל כמו שהחרישה היא הכנה
לזריעה ולקצירה, כך אלו השלשה ימים
שייכים לשבת הוא, ולהכין עצמו בכל מיני
הכנות שיוכל מה לעבוד את בוראו ביום
השבת דהיא הזריעה, ואח"כ בג' ימים שאחר
שבת היינו אב"ג יהיה הקצירה, שיקבל כל
השפעות שירדו לו בתפלת שבת, וכך הם כל
ימי השבוע שלשה ימים לפני השבת ושלשה
לאחריה ושבת באמצע.

ויאמר ה' אל משה ג' שבתותי תשמרו ג' לדעת

ג' מקדשכם - עיין בזה"ל מ"ש טה ועוד יש
לאזהר מילין אהרן ח"ל ביום שבת למדו מכאן - א"ר הטוחן
מחנה לחבירו צריך להודיעו אמר הקב"ה למשה מחנה טובה
יש לי בבית גנזי ושבת שמה ט' - ובודאי המחנה טובה על
שבת רצ"ל האור והקדושה עומה אשר יורד מלמעלה לחך
לבית בני אדם ביום ש"ק והוא רוח קדושה גלויים חדשים -
אשר האיש הישראלי משיג או וחיות רוחניות הוא מטוילת
עליון מעולם שבו שבת וכו' חטונג - והוא בבית גנזי
המך מלט על עולם הוא בח' גבוה נק' אל ח' - אשר
ביום השבת נפתח עולם ערבות שבו גנזי חיים - ועכ"ז
באמת ראוי ונסן לכל איש משביל ובחן לשם אל לבו לנפשו
ולייחל כל ימי החול להיות משומרי שבת - כמו ואפי' שר
אח הדבר ולהתלבב מאוד מתי יגיע יום השבת הק'
ולחיות מקוה וכנסק ותחזיקק למחנה חמורה זו הגנוזה
הבאה ביום השבת השפעת הקדושה והשגת הרוחני הגשע
חלמעלה פ"כ אר"ה מורע ישראל לפי ערך השבת
ומחריגתו שיוכל לקבל - כי ודאי בעי הבנה רבה כל וא"י
מיני המעשה על קדושת שבת שיושע חלמעלה - וכפי
הכנות במחשבה ודבירור ובמעשה - כמ"כ תהיה השגתו
כטוע לכל מביני מדע - וכמחש"כ והביט את אשר יבואו
והיינו שאדם צריך לנדרות ח"ע כל ימי החול כדי שיהא
ע' תה בשבת ומו שפרח בע"ש ט' - אך אע"פ שמתכן
ח"ע בכל היותר אפשר לקדושת שבת בכל יום - אל יאמר
האדם בלבו כי לפי שכנות ראוי הוא להיות נשפע עליו אור
קדושה שבת וברין הוא שיוכל שבו - דבאמת הוא רק
מחנה טובה ודרך תגינה מולת הש"י - כי אף אם יבין
האדם ח"ע בכל מיני הכנות שבעולם - מ"מ אינו ראוי
להקדושה העליונה הגמולה או שמשפיע על הש"י ביום
השבת קודש וולת למחנה חנס יחשב - ועב"ז צריך הבנה
ג"כ להבשיר ח"ע שיהי לו בית קיבול וכח לקבל ולהביל
שפע מחנה טובה וחמורה זו - כי מה יוסיף להאדם מחנה
הש"ית אם לא יהיה כל לקבלה - ומלדו ית' לא יבצר -
ולת מוד חסרון כח המקבל אשר ע"כ צריך כל איש
ישראל להכין ח"ע בוא"י ימי המעשה להיות כלי מוכשר
לקבל מחנה הק' הבאה לו מבית גנזי אור המך מלט
של עולם ית' חמרה יש שר' בח' בשמירת שבת זכור

י' יאר
המקור מקאזניס
ספר אגרות יאר
12/1 - א.י.
זה יאר אגרות יאר

Objectivity and Subjectivity

At this juncture, however, let us digress and examine the problem of objectivity and subjectivity in Judaism. This examination will provide us with the proper background against which to view the institution of marriage.

We know very well that Judaism has always demanded that the religious gesture, though steeped in the deepest strata of the human personality, must be objectified and crystallized in concrete physical deeds. There are two aspects to the religious gesture in Judaism: strict objective discipline and exalted subjective romance. Both are indispensable. For instance, the commandment of *Shema* requires, on the one hand, an inner act of surrender to the will of the Almighty. On the other hand, this subjective experience of submission must be translated into a physical act of reciting the *Shema*. The same is true of prayer. It consists of both experiencing the complete helplessness of man, his absolute dependence upon God, and the performance of the ritual of prayer, of reciting fixed texts. The Bible spoke of the commandment to love one's neighbor (Lev. 19:18). However, in Talmudic literature, emphasis was placed not only upon sentiment, but upon action, which is motivated by sentiment. The *Hoshen Mishpat*, the Jewish code of civil law, analyzes not human emotions but actual human relations. The problem of the *Hoshen Mishpat* is not what one feels toward the other, but how he acts toward him.

Judaism has always believed that wherever actions are fair and relations are just, whenever man is able to discipline himself and develop dignified behavioral patterns, the latter are always accompanied by corresponding worthy emotions. Feelings not manifesting themselves in deeds are volatile and transient; deeds not linked with inner experience are soulless and ritualistic. Both the subjective as well as the objective component are indispensable for the self-realization of the religious personality. Yet Halakhah lays emphasis upon actions rather than upon experiences, for it is confident that, while actions are capable of stirring the soul, exciting the imagination and firing the heart, feelings — no matter how noble and dignified, no matter how strong and violent — may exhaust themselves in an inner tempest without breaking through to the surface at all. Man, Halakhah has been teaching us, must first of all respond to the call of duty and act in accordance with Divine discipline. Only then may he relive these acts of discipline as fascinating ideals and great experiences. The central dimension of Judaism is the *voluntas*, the will; God summons man to affirm the binding authority of the Divine norm. Only then does an inner relationship between God and man begin to bud and blossom. Judaism is first a discipline and second a romance.

In light of this thesis, we may say that the marital union is

- When you received a call from someone with a suggestion for a date, did you respond in a timely and respectful way to say either that you are interested in finding out more about the person in question or that you are busy now and may consider the suggestion at a future time?
- What kinds of questions did you ask about that person? Were they the most appropriate ones? Did you focus on internal, longer lasting, aspects or on external ones which can – and will – change more easily?
- How much time elapsed from the time you agreed to the date until you made the call?
- Were you respectful to the other person during the telephone call setting up the date?
- Were you dressed properly for the date?
- Did you devote time to plan where you will take the young lady?
- Did you clear your schedule and select a time when you can focus on your date and not appear rushed?
- Did you bring along enough money to offer your date something nice to eat?
- Did you pick up your date on time?
- Were you ready at the designated time or did you have the young man wait for you?
- Did you speak to your date's parents with graciousness and respect?
- Did you arrange for transportation, parking, etc.?
- Did you spend a respectable amount of time with your date, even if you may have felt early on that he or she was not for you?
- If an intermediary was involved, did you call back in a timely manner and let him or her know whether or not you want to go out again?
- If your relationship has progressed and you feel at a later point that you want to end the relationship, did you part ways with respect and sensitivity?
- What did you say about the other person to your friends and others after you broke up?
- Did you make an effort to suggest someone else more suitable as a possible match for this individual?
- Whether the date results in an engagement or not, did you express *hakarat ha-tov* for those who worked – often hard - to bring the two of you together?